

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 17279/13
10.7.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, члanova већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А. Д. В.-а из С., кога заступа пуномоћник Р. Ђ. правник невладине организације "Ц. за з. и п. т. аз." из Б., ул. број, ради поништаја решења туженог органа Комисије за азил, број Аж од 12.9.2013. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 10.7.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог органа Комисије за азил, број Аж од 12.9.2013. године и предмет ВРАЋА туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца А. Д. В. из С., од оца М. и мајке Н., рођеног године, у селу А., град Х., у С., изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил, број од 13.6.2013. године, којим је усвојен захтев тужиоца за азил у Републици Србији и додељена му је супсидијарна заштита.

Тужбом поднетом Управном суду дана 2.11.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је исто донето уз повреду правила поступка и погрешну примену материјалног права. Тужилац истиче да тужени орган, доносећи оспорено решење није ценио ниједан од поднетих доказа достављених уз жалбу, односно да у образложењу оспореног решења није дата оцена поднетих доказа који потврђују жалбене наводе који су од одлучујућег значаја за правилно одлучивање у предметној управној ствари, односно за доделу заштите тужиоцу у већем обиму него што је то учињено првостепеним решењем. У тужби се истиче да је тужени орган пропустио да оцени доказе приложене уз жалбу из којих се јасно виде убијања, клања и мучења алавита, чији је тужилац припадник, у свим деловима С., као и у области градова Х. и Х., где је и А., село тражиоца азила, овде тужиоца, а који су докази, по мишљењу тужиоца, од одлучујућег значаја за привилно и доношење другостепене одлуке. Тужилац истиче да тужени орган, приликом доношења оспореног решења, није узео у обзир дефиницију избеглице из члана 2. Закона о азилу и тиме

погрешно применио материјално право у поступку одлучивања о додели избегличког статуса тужиоцу, како је то и захтевано, а на шта упућује и чињенично стање и изнети докази у првостепеном и жалбеном поступку. Предложено је да суд у овој ствари одлучи у спору пуне јурисдикције и донесе пресуду којом ће поништити оспорено решење и тужиоцу одобрити азил у обиму избегличке заштите.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према наводима оспореног решења, тужилац је дана 13.12.2012. године, надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова Републике Србије поднео захтев за азил у Републици Србији. Поступајући по наведеном захтеву, првостепени орган је 13.6.2013. године, донео решење бројод 13.6.2013. године, којим је усвојен захтев тужиоца за азил у Републици Србији и додељена му је субсидијарна заштита. На наведено решење тужилац је изјавио жалбу, чија је садржина детаљно интерпретирана у оспореном решењу, а чији су наводи поновљени и у тужби којом је покренут овај управни спор, предлажући да тужени орган усвоји жалбу, поништи решење првостепеног органа и тужиоцу одобри азил у обиму избегличке заштите у Републици Србији.

Законом о азилу ("Службени гласник РС", број 109/2007), се прописују начела, услови и поступак за добијање и престанак азила као и положај, права и обавезе лица која траже азил и лица којима је признато право азила у Републици Србији (члан 1.).

Одредбама члана 2. Закона о азилу одређено је значење основних појмова из закона, тако што је прописано да је азил право на боравак и заштиту које има странац коме је на основу одлуке надлежног органа који је одлучивао о његовом захтеву за азил у Републици Србији одобрено уточиште или други облик заштите предвиђен овим законом (тачка 1.), да је избеглица лице које се, због оправданог страха од прогона због своје расе, пола, језика, вероисповести, националне припадности или припадности некој групи или због својих политичких уверења, не налази у држави свог порекла и није у могућности или због тог страха не жели да се стави под заштиту те државе, као и лице без држављанства које се налази изван државе свог претходног сталног боравка и које не може или због тог страха не жели да се врати у ту државу (тачка 6.), да је уточиште право на боравак и заштиту која се даје избеглици на територији Републике Србије за кога надлежни орган утврди да је његово страховање од прогона у држави порекла основано (тачка 7.) и да је субсидијарна заштита облик заштите који Република Србија одобрава странцу, који би у случају повратка у државу порекла био изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању, или би његов живот, безбедност или слобода били угрожени насиљем општих размера које је изазвано спољном агресијом или унутрашњим оружаним сукобима или масовним кршењем људских права (тачка 8.).

Законом о азилу је прописано и да након спроведеног поступка Канцеларија за азил доноси одлуку којом усваја захтев за азил и странцу признаје право на уточиште или додељује субсидијарну заштиту или којом одбија захтев за азил и налаже странцу да, уколико нема други основ за боравак, у одређеном року напусти територију Републике Србије (члан 27. став 1.), као и да ће Канцеларија за азил донети решење којим се странцу признаје право на уточиште, односно додељује субсидијарна заштита, када утврди да лице које је поднело захтев за азил испуњава услове за стицање права на уточиште или доделу субсидијарне заштите, ако не постоје разлози за ускраћивање права на уточиште (члан 28.).

Полазећи од наведених законских одредаба, стања у списима предмета,

садржаја жалбе по основу које је оспроено решење донето, те навода из образложења оспореног решења, Управни суд је оценио да се тужбом основано указује на то да је се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је, по налажењу Суда, исто донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), према којој се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе, а што у конкретном случају није учињено. Суд налази да тужени орган, доносећи оспорено решење, није оценио ниједан од навода из жалбе, а што је од одлучног утицаја на доношење правилне и на закону засноване одлуке у овој ствари, већ је само констатовао да исти нису од значаја за решавање ове управне ствари, чиме је оспорено решење донео уз назначену повреду правила поступка.

Тужени орган ће у поновном поступку одлучивања по жалби дати јасну и потпуnu оцену свих жалбених навода у смислу цитираних одредаба Закона о азилу и на основу такве оцене одлучити о садржини и обиму права које тужиоцу припада у складу са законом, водећи притом рачуна да је одлучивање управних органа у овој ствари у непосредној вези са остваривањем права тужиоца на заштиту основних људских права и слобода прокламованих Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и Протоколима који су уз Конвенцију донети, а који представљају саставне делове правног поретка Републике Србије.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, с обзиром на то да је одлука Суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по приговору од стране туженог органа. Суд притом није прихватио предлог тужиоца за доношење пресуде у овој ствари у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, будући да је у циљу законитог и целовитог одлучивања у овој ствари неопходно спровести поновни поступак одлучивања туженог органа о наводима жалбе и доказима који су уз исту приложени и, на основу тако спроведеног поступка, донети правилну и на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе Суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.7.2015. године, 12 У 17279/13**

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП